

Víra bez
lidskosti
je vždycky
jen ideologií

S trochou nadsázky lze říci, že kdyby se k životnímu příběhu spisovatelky Petry Dvořákové dostali hollywoodští scenáristé, zcela jistě by zajásali. Z venkovské a silně věřící dívky z Vysočiny, která prošla klášterem, stala se zdravotní sestrou, překonala různé životní karamboly včetně těžké nemoci syna i vlastní choroby, je dnes jedna z nejocetňovanějších a nejprodávanějších českých spisovatelek. Ostatně neobvyklé příběhy lidí, kterým právě víra v Boha změnila a často i neuvěřitelně zkomplikovala život, nabídla hned její prvotina Proměněné sny. Po letech i mnoha dalších vydaných textech se k tématu knihy oceněné Magnesii Literou vrátila a vydala román Návrat, který nahlíží do světa víry i tajemného, často tabuizovaného prostředí ženského kláštera tak trochu z jiné perspektivy.

Jako velmi mladá dívka jste několik let strávila v klášteře. Proč jste se k tomuto období v rámci samostatné knihy vrátila až teď?

Když mi nedocházelo, jak výjimečná zkušenost to byla – jak pro mě, tak obecně. Když něco prožijete v dětství, integrujete to do svého života a připadá vám to normální. Teprve později mi došlo, že to opravdu není běžná věc. I proto jsem se tehle prožitek pokusila zachytit. Nejde přímo o moji zkušenost, hrdinka knihy je v jiné životní situaci a je také mnohem starší. Z dnešního pohledu by čtrnáctileté dítě v klášteře nebylo už ani uvěřitelné.

Dnes už tedy není možné vstoupit do kláštera hned po základní škole?

Doufám, že to možné není, respektive nemělo by být. Fakt, že já sama jsem vstoupila do kláštera ve čtrnácti letech, byl ovlivněn i dobou, porevoluční euforií. Církev, do té doby utlačovaná, se otevřela světu a společnosti. A částečně bez jasných pravidel se začala i obnovovat. V řeholních komunitách chyběly hned dvě generace, byly potřeba nové adeptky, i proto se přijímaly takhle mladé dívky. Nebyla jsem samozřejmě jediná.

Stýkáte se stále s ženami, které jste v řeholní komunitě poznala? A jak reagovaly na vaši knihu?

Reakce byly opravdu velmi různorodé, hodně záleželo na tom, čím si konkrétní ženy v životě samy prošly. Když jsem dopsala Návrat, řekla jsem si, že ještě než vyjde, zkusím sestry z kláštera, kde jsem kdysi žila, navštívit. Že si sama pro sebe i v sobě zavřím knihu osobním setkáním. Z komunity, která v devadesátých letech čítala asi osmdesát sester, zůstalo zhruba šest, většina z nich už zemřela, velká část odešla. Dvě ze zbylých jsem si dobře pamatovala, s jednou jsem se proto chtěla setkat. Když jsem zazvonila, nepustily mě sestry ani dál, dost neomaleně mě rovnou vyhodily.

A to ještě ani nevěděly, že vyjde kniha, která se životem v klášteře zabývá!

Myslím, že se to táhne už od dob Proměněných snů, už tehdy byla kniha vnímaná církevními kruhy jako kontroverzní. A mnohé sestry nesly jako obrovskou křivdu, že církev nepůsobí v mých knihách tak dobře, jak by podle nich vypadat měla. Znam ale i ženy a dívky z jiných komunit, které prošly třeba podobným vývojem jako já. Jejich víra, nebo dokonce postoje k církvi se proměnily.

Na reakce věřících se ptám záměrně.

Jeden můj kamarád, katolický kněz, který je jinak v mnoha směrech velmi otevřený, mi řekl, že si svými knihami vyrovnáváte účty s katolickou církví. Občas to nenápadně zmíní i jiní – že ukazujete církev v horším světle, než jaká skutečně je. Já si to ale nemyslím.

I já to vnímám jinak. Nevypřádávám se s církví, zajímá mě život jako takový. Jestli je člověk součástí církve nebo není, je mi jedno, nevylepšuje ho to, ani nijak nezhoršuje. Fakt, že jsou katolíci stejní jako „nekatolíci“, že se dopouštějí dobra a občas selhávají, nevímám špatně. Když se stanete součástí církve, nejste najednou lepší než zbytek společnosti. Můžete se ale dostávat do komplikovanejších situací. Vezměte si klášterní komunitu, to je přece nepřirozené společenství, osmdesát žen v uzavřeném a izolovaném prostoru. Dynamika vztahů je logicky zatížená víc než při životě v běžné společnosti. A další příklad – když uvrhnete lidi do celibátu, už tak složitý život jim ještě ztížíte. Může to vést k dalším selháním, člověk je pořád jen člověk, ať žije v církvi, nebo mimo ni.

I Francesca Stanislava Šimuniová, abatyše česko-německého opatství Venio, mi vyprávěla, že naše představa o láskyplném vztahu mezi řádovými sestrami je dost naivní. Že i s vírou v Boha jde pořád

Spisovatelka **Petra Dvořáková** se narodila roku 1977 ve Velkém Meziříčí. Vyrůstala na vesnici, po základní škole vstoupila do kláštera, paralelně vystudovala Střední zdravotnickou školu. Po odchodu z řádu se nadále věnovala zdravotnické profesi, posléze vystudovala i filozofii na Masarykově univerzitě v Brně. Do povědomí čtenářů vstoupila knihou rozhovorů Proměněné sny, za kterou obdržela cenu Magnesia Litera. Pozornost si získaly i její další tituly – Já jsem hlad a Sítě: Příběhy (ne)sebevědomí. Kniha pro děti Julie mezi slovy byla oceněna Zlatou stuhou a Cenou učitelů v anketě SUK. Pro dětské čtenáře napsala knihy Flouk a Lila a Každý má svou lajnu. Román Dědina se zařadil mezi nejprodávanejší a nejocetňovanější tituly české prózy, audioknižní podoba se pak stala absolutním vítězem Audio-knihy roku 2019. Svou pozici autorky bestsellerů potvrdila dalšími romány a novelami, Chirurg, Vrány (ocenění Kniha roku 2020 v kategorii umělecká próza), Zahrad, Plánata. V roce 2024 jí vyšel knižní rozhovor s profesorem Janem Starým Věřil jsem, že to musí jít lepší cestou a o rok později román Návrat. Doposud se prodalo přes 150 000 kusů autorčiných knih, jež byly přeloženy do řady jazyků a v Polsku se rovněž staly bestsellery.

jen ženy z masa a kostí, které se mezi sebou dokážou pekelně nesnášet.

Přesně tak. Nemyslím si, že je správné očekávat, že v církvi budou automaticky lepší a hodnější lidé. To je iluze ze strany nevěřících a také určitá „sebelež“ uvnitř církve samotné, snaha působit dobře za každou cenu. Nechci ve svých knihách realitu „načančávat“, píšu o církvi tak, jak jsem ji poznala. Ale je to moje zkušenost a moje vidění, jiní to mohou vidět jinak. ➔

Vypsala jsem si z vaší knihy dva citáty... První: „Každý člověk v sobě nosí zvíře, ale jen málokdo si to dokáže přiznat a málokdo s ním dokáže žít.“ Jak jste se naučila žít se svým zvířetem vy sama? Těžko, těžko... Člověk musí pořád procházet nějakou reflexí toho, kým je, a přijímat se znovu a znovu. Dokážeme sami sebe překvapovat v dobrém i špatném. Žít se svým zvířetem je každodenní práce. Pořád na tom pracuju.

A druhý citát: „Každý má svoji vlastní poušť. A tou podstatou je, že je v ní sám.“ Napadlo mě, kdy se nejvíc cítíte sama? Někdy se cítím strašně sama mezi lidmi.

Vaše – k církvi kritické – knihy jsou velmi oblíbené v Polsku, což poněkud nabourává naši představu o ortodoxně věřících Polácích.

Odstartovala to mladá generace, která pro sebe objevila moji knihu Vrány. Dneska už titul dokonce patří do seznamu polské povinné školní četby. Myslím, že zájem o Vrány úzce souvisí právě s životem v církvi, i když Vrány se této problematiky vůbec nedotýkají. Týkají se ale rodiny a toho, že se v ní spousta věcí maskuje

a skrývá. Vrány popisují navenek spořádanou rodinu, kde pod povrchem bublá skryté utrpení. I polská církev má tendenci takový stav podporovat, zvlášť tezi, že „o některých věcech se přece nahlas nemluví“. Mladá generace se ale podobné bigotnosti brání. Nejde generalizovat, přesto vnímám, že Poláci mají Čechy rádi, na setkáních s polskými čtenáři to zaznamenávám. Dost k nám vzhlíží.

Abychom se nebavily jen o negaci, co dobrého vám pobyt v klášteře dal?

Život není černobílý a těžké zkušenosti vždycky přinášejí i mnoho dobrého. Klášter mi dal disciplínu, životní rytmus, vztah k pravidelnému řádu a dennímu režimu, což bylo pro mladou holku určité dobré. A vlastně i díky mým osobním negativním zkušenostem se ve mně díky klášteru vyvinulo přesvědčení, že víra bez lidskosti, tolerance a pochopení je vždycky jen ideologií.

Nevím, jestli je to tím, že jsme se obě narodily na Vysočině, dokonce ve stejném městě, ale když čtu vaše knihy, mám pocit, že píšete o něčem, co téměř intimně znám. Ať už jde o popis lidí a míst, nebo

jazykové konotace.

Reálný prožitek z konkrétní dědiny se do mého psaní dostává občas i nevědomě. Zkušenosti holky z Vysočiny, znalost místní krajiny i mentality si neodpáru. Mnohem snáz se mi jako spisovatelce popisuje krajina, když ji důvěrně znám. Není to jen tak, že autor sedne a napíše „rostly tam břízky“ – musí popsat atmosféru, vůni, jak cítí trávu pod rukou. Kdysi mi můj redaktor řekl „Piš to, co znáš!“ Ted’ to jako autorka, která pomáhá jiným autorům s jejich rukopisy, vnímám ještě ostřeji. Když například spisovatel popisuje nemocnici nebo léčbu, s níž nemá žádnou zkušenost, je to vždycky poznat. Ale třeba s knihou Dědina jsem zažila naprosto absurdní situace. V příběhu sice nejde o moji konkrétní vesnici, ale jsou v ní zachyceny konkrétní archetypy, které na každé vsi najdete. A ať jsem jela na čtení kamkoli, všichni mi říkali, že je v knize zobrazena právě ta „jejich dědina“ a že Maruna z Dědiny je určitě Maruna z jejich vsi.

Když už se bavíme o rodinných kořenech, jaké jste jako malá holka měla sny? Čím jste chtěla být?

Švadlenou, to byl můj dětský sen. Pak jsem se chtěla stát malířkou, i to mě drželo docela dlouho. Když jsem ve čtrnácti odešla do kláštera, kde jsme všechny měly být zdravotní sestřičky, stala jsem se logicky zdravotní sestrou.

Už v dospělém věku a se dvěma dětmi jste vystudovala filozofii. Kde se ve vás vzala tahle touha?

Bylo to trochu komicky absurdní. Když jsem napsala svoji prvotinu, knihu Proměněné sny, dostala jsem za ni cenu Magnesia Litera. Najednou jsem vpadla do úplně jiného prostředí, do světa literatury, kde se pohybují lidé s humanitním vzděláním. Já za sebou měla čtyři roky zdravky, náš dějepis končil druhým ročníkem a pak už jsme se vzdělávaly pouze ve své odbornosti. Uvědomila jsem si, jak mi chybí všeobecný přehled a humanitní znalosti. Trochu naivně jsem se přihlásila na filozofii. Na první pohled to není pro život příliš praktický obor, ale jsem za něj ráda, zlepšily se mé logické i analytické schopnosti. Ve své práci poznatky ze studia filozofie pořád využívám.

Zmínila jste Proměněné sny, pojďme se tedy vrátit na začátek vaší spisovatelské kariéry. Úspěch přišel nečekaně – jako zdravotní sestra v komplikované životní situaci jste napsala a vydala knihu, vzápětí za ni dostala Magnesii Literu...

Copak napsání, ale vydání knihy mi spadlo do klína skutečně nečekaně! Proměněné sny, tedy když budu citovat podtitul „O iluzích a deziluzích, které přináší víra“, jsem si psala víceméně z osobních důvodů takzvaně do šuplíku. Do jednoho společenského magazínu jsem ale poslala ukázkou. A pak mi zavolali z nakladatelství Host, jestli bych nechtěla vydat knihu! To byl skutečný životní šok. Další přišel po obdržení literární ceny. Měla jsem samozřejmě radost, byla jsem šíleně šťastná, ale přinutilo mě to nahlédnout, co všechno nevím a neumím, v jakých limitech jsem předtím žila. Pokud jsem do literárního světa chtěla zapadnout a dál v něm existovat, tak jsem si musela velmi rychle mantinely svého myšlení rozšířit. Takže jo, bylo to super, ale zároveň mi bylo jasné, že musím začít pracovat sama na sobě.

Muže a ženy, jejichž příběhy jste v Proměněných snech přinesla, jste tedy původně vyzpovídala jen jako určitou terapii?

Impulzem byla skutečně těžká osobní situace. Můj tehdy tříletý syn vážně onemocněl. Do té doby jsme jako rodina žili – a nebojím se to tak říct – absolutně bigotně, neslo to až rysy určitého náboženského fanatismu. I já jsem žila v přesvěd-

čení, že ať se mi stane cokoli, je to v pohodě, že Bůh je láska, bude tady pořád se mnou, vždycky mě zachrání, všechno za mě vyřeší. To ale přestane fungovat, když máte dítě na chemoterapii... Najednou mi došlo, že život je jiný, než jak jsem si ho do té doby jednoduše modelovala. Strašně jsem potřebovala vidět, jak se jiní věřící vyrovnávají s těžkými životními situacemi. Chtěla jsem pochopit, jak se jim život proměňuje, když se idealistická boží láska potkává s krutou realitou. A tak jsem začala oslovovat lidi ze svého okolí...

A psát...

Nutno říct, že já jsem v té době neuměla pořádně ani psát na počítači. (smích) To byl můj skutečný životní pravěk! Rozhovory jsem si nahrávala, někteří z respondentů byli moji známí. Pak jsem se díky pobytu se synem v motolské nemocnici poprvé dostala na internet! A objevila jsem další zajímavé lidi. Zkusila jsem je oslovit, aby mi i oni vyprávěli svůj osobní příběh.

Jeden z deseti příběhů v knize je i váš, vy jste to ale v době vydání knihy utajila. Proč? Bylo to pro vás až příliš osobní?

Tehdy jsem to moc nepřemýšlela. Všem lidem v knize jsem dala anonymitu, tedy logicky i sobě. Kdo mě znal, můj příběh stejně identifikoval.

Sledovala jste osudy svých hrdinů i nadále?

Některé ano, bohužel některé až do konce jejich života. Ne u každého jsem měla sílu se nadále potkávat nebo zůstat v hlubším kontaktu. Ve svých příbězích často mluvili o bolesti, a když jsem po dvaceti letech od vydání knihy viděla, že konkrétní člověk došel do ještě větší bolesti a utrpení, bylo to pro mě těžké. Ale mám i příjemný zážitek. Na akademii třetího věku ve Znojmě za mnou přišla moje bývalá učitelka ze střední školy a vyprávěla mi další osudy jedné z postav knihy. Byl to příběh pozitivní a naplněný.

Váš syn se z leukémie vyléčil, začala jste vydávat další knihy, vaše manželství se naopak rozpadlo. Bylo to ovlivněno tím, že jste se brali skutečně jako velmi mladí, nebo spíš spisovatelskou kariérou, tedy tím, že vás psaní emancipovalo?

Nejvíce mě proměnila synova nemoc. A ano, když se lidé vezmou ve dvaceti, jsou často velmi nezralí, alespoň my dva jsme určitě byli. Do toho přišlo vážné onkologické onemocnění dítěte, což je strašná zátěž pro jakýkoli vztah. Pokud partnerství nestojí od začátku na silných a pevných základech, takovou věc neustojí. U nás se ale na rozpadu vztahu

Petra Dvořáková

NÁVRAT

Jana je přesvědčená, že její víru nic nezlomí. Zvláště když přichází svoboda a ona konečně může žít v klášteře. Vstupuje mezi sestry plná nadějí, odhodlání, ale i iluzí. Ty se s každodenním řeholním životem začínají plíživě drobit. Jana musí znovu potěžkat svůj nenaplněný vztah k Viktorovi, ale především si odpovědět na otázky, které do jejího života vnáší záhadná Karin. Může být ale láska k Bohu silnější než ta lidská?

Spisovatelka Petra Dvořáková nechává v knize Návrat nahlédnout do tajemného světa kláštera a tento obraz se vymyká všem obvyklým představám. Ačkoli se může místy jevit jako nelichotivý, nikoho nesoudí. V neposlední řadě jde totiž o fascinující milostný příběh. Protože lidská láska je jako nezkrotné, mnohočetné zvíře, které k sobě vytrvale hledá druhá...

podepsal i fakt, že můj manžel si bral hodnou zdravotní sestřičku, ze které se mu během pár let vyvinul někdo úplně jiný. Myslím si, že on v tom byl nako-nec dost nevinně. Z hodné holky se stala spisovatelka v centru pozornosti, navíc autorka „proticírkevní“ knihy! Psaní mě proměňovalo a proměnilo, proměnili mě i lidé, se kterými jsem se začala potkávat. Z uzavřené komunity jsem se najednou dostala ven a s manželem jsme zjistili, že jsme už každý někde jinde. ➔

Jak psaní ovlivnilo vaše vztahy s okolím, rodinou a ostatními blízkými? Vaše romány jsou velmi otevřené, rodinou často inspirované.

Nejtěžší to bylo u knihy Já jsem hlad. Jde o dost osobní příběh zápasu s mentální anorexií, kniha je hodně autobiografická. Dodnes v sobě její otevřenost řeším

a nemám ji zpracovanou. Způsobila mnoho dobrého, přivedla ke mně lidi, kteří mají podobnou zkušenost. Díky zveřejnění svého příběhu jsem mohla mnohým pomoci a zprostředkovat jim odbornou pomoc, za ty roky mám už vazby na konkrétní terapeutky. Na druhou stranu nade mnou pořád visí otazník, jak vy-

dání takhle osobní knihy ublížilo mým blízkým. Nemám na to odpověď a otázku, jestli nebylo neuvážené vydat natolik otevřenou zповěď, si kladu vlastně pořád.

Mentální anorexie a bulimie s sebou dlouho nesly stigma nemoci pubertálních dívek, modelek nebo sportovkyň, které se až příliš zabývají krásou i tělem. Vy jste tenhle mýtus rozbila. Ukázala jste, že se onemocnění nevyhýbá ani ženám, které svůj vzhled příliš neřeší. Vnímáte, že i společnost dnes přistupuje k anorexii jinak?

Vnímám, že se o ní víc mluví, že se na nebezpečnost a symptomy nemoci více poukazuje. Jde v podstatě o duševní poruchu, ale týká se těla. Přesto mám pocit, že se na toto propojení pořád klade malý důraz. Když anorektička přijde k psychiatrovi nebo psychologovi, často se ji bojí léčit, má strach, že mu pacientka během léčby zemře hladu. Když ji ale dáte pouze do péče internisty, těžko jí může pomoci s konkrétním psychickým problémem. Na propojení psychické a fyzické léčby je potřeba ještě pracovat.

Snad to nebude příliš osobní otázka – co pomohlo při léčbě mentální anorexie právě vám?

Na to se odpovídá dost složitě. Ta nemoc je skutečně komplexní, multifaktoriální. Aby se z ní člověk dostal, nestačí vyřešit jednu věc, jeden faktor. Když jsem si své onemocnění naplno uvědomila, už jsem měla děti. Právě ony byly hlavní motivací, abych se z problémů dostala. Anorexie je typ závislosti, jste závislá na hladu. Sama se sebou jsem proto pracovala jako se závislým člověkem, to mi hodně pomohlo. U mě navíc existoval jeden biologický faktor, který tehdy ještě nebyl známý. Zjistili mi intoleranci na lepek a dnes už je souvislost mezi poruchami příjmu potravy a celiakií prokázána. Pamatuju si, že když jsem vysadila lepek, zhruba za tři týdny nad mým životem doslova „vyšlo slunce“. Zmizela moje celoživotní depresivita a už se nikdy nevrátila.

Když už jsme u tématu zdravotnictví – pro mě byl velkým zážitkem váš román Chirurg. Četla jsem ho navíc v povoidové době, kdy téma zbožštění i kritika lékařů bylo takzvaně na stole.

Impulz k jeho napsání byl intenzivní stesk po práci zdravotní sestry. Ten stesk byl tak velký, že se mi dokonce zdály sny, že jsem jako sestra opět na operačním sále. Tak jsem se rozhodla, že se nějakým způsobem do zdravotnictví vrátím. Umístit děj na chirurgický sál bylo pro mne přirozené, právě tam jsem totiž kdysi pracovala. Stesk po zdravotnictví jsem si ale stejně nevykompenzovala

la a nakonec jsem začala občas jako sestra pracovat na ambulanci, nejdřív párkrát ročně jako záskok, v covidu i déle.

Teď jste mě překvapila, vy se ve zdravotnictví pořád pohybujete?

Zrovna před třemi týdny jsem několik dní pracovala jako sestra na obvodě v ambulanci. Pro mě je to zase jiný svět, setkám úplně jiný typ lidí. Jsem ráda, že mám možnost si takhle hezky udržet praxi. Zdravotnictví se totiž jako obor pořád vyvíjí a mění. Díky tomu mám pořád s medicínou kontakt.

Co kromě působení ve zdravotnictví a psaní knih ještě aktuálně děláte?

Pro nakladatelství Host rediguju rukopisy, mám pár autorů, o které se starám. A aby toho nebylo málo, pracuju i pro jednu brněnskou IT společnost, což mě taky mimořádně baví. Jako programátor tu působí i můj syn, což je o to víc fajn. Aktuálně mi taky vychází knížečka pro děti Až vyjde první hvězda, jde o vánoční příběh, jsem totiž velká milovnice Vánoc. Současně vydávám v Polsku pokračování Vran, uvidím, jestli je vydám i v Česku. Mám rozepsaných několik rukopisů a jeden jsem dokonce dotáhla do konce, u dalších ještě nevím. Že dokončím ruko-

pis, pro mě ještě zdaleka neznamená, že ho vydám.

Hodně se teď usmíváte, před lety s vámi ovšem vycházely rozhovory, které byly spíše smutné. Mluvila jste o úmrtí svého tehdejšího partnera, o jeho dětech, které jste pak už nemohla vidat. Měla jsem pocit, že se vám periodicky vrací štěstí i těžká období. I proto mám teď ostych zeptat se na vaše soukromí.

V minulosti jsem si v rozhovorech příliš nehlídala hranice. Byla to moje chyba. V médiích tak často vznikal dojem, že věci a události, které mám za sebou a zpracované, jsou pořád aktuální, že konstantně žiju ve smutku. Dokonce se mi stalo, že jsem natočila pořad pro rozhlas, kde jsem o smrti partnera hovořila, a když uplynulo několik let, najednou mi začaly chodit zprávy s upřímnou soustrastí. Nechápal jsem to. Pak jsem zjistila, že ten starý pořad v rozhlase přestíhali a znovu odvysílali, jako kdyby šlo o něco aktuálního.

Proč jste se vlastně přestěhovala z Vysočiny do Znojma?

Právě proto, že když jsem žila na Vysočině, zemřel mi tam tragicky partner... Řek-

la jsem si, že když se vám na jednom místě stane víc špatných věcí, máte možnost buď zamrznout a v hrůze setrvat, nebo něco změnit. Já jsem se rozhodla, že odejdu pryč. Vybrala jsem si město, které se mi moc líbilo, Znojmo, a byla to nejšťastnější volba mého života. Vnější změna mi pomohla můj život stabilizovat, udělat ho v rámci možného fajn i pro mé děti. Teď žiju napůl v Brně, napůl ve Znojmě.

Velmi brzký sňatek s sebou často přináší i velmi brzké rodičovství. Zatímco mnohé vaše vrstevnice mají děti školou povinné, vaši synové jsou už dospělí muži před třicítkou. Jaký je to pocit?

Krásný! Jednomu je dvacet sedm, druhému dvacet pět, oba už žijí sami a pracují. Je to moc fajn, mám najednou spoustu času pro sebe, na svoji práci i na svoji tvorbu. Můj problém je, že mě baví všechno, baví mě zkoušet různé věci, různé profese, mohla bych se tím bavit od rána do večera. Mít čas na práci a zároveň vidět své syny jako dospělé bytosti s vlastním a naplněným životem je strašně krásné, navíc mezi sebou máme pořád blízký a vřelý vztah. Tohle období si užívám, mám pocit, že právě teď žiju nejkrásnější část svého života. •

1215612-10 INZERCE

Leo Rosten,
Miroslav Hanuš

PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD

Režie: Miroslav Hanuš
Hrají: Miroslav Hanuš, Jaroslav Slánský,
Ludmila Molínová a další

www.fidlovacka.cz